

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' תלט

ערב שבת קודש פ' בא, ה' שבט ה'תשפ"ב

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חבי"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"א שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ושנת המאה ועשרים להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לעילוי נשמת

ר' שמעון ב"ר יואל ע"ה וינשטיין

נפטר ביום יו"ד שבט ה'תשנ"ה

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י בנו

ר' יצחק וזוגתו מרת אילנה

ומשפחתם שיחיו וינשטיין

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת ח' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי הירש ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו - לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

3 דבר מלכות

3

מצרים ב'מינו / משיחת ש"פ בא התשל"ו

8 זמן הגאולה

8

אוה"ע מסייעים ליהודים להתנהג כרצונם / פ' השבוע באור הגאולה

11 ניצוצות של משיח

11

שעוסקים בזה בלהט / קטעים קצרים ופחמים בעיני גאולה

12 המעשה הוא העיקר

12

מובטחות צדקניות שבדור / הוראות למעשה בפועל

13 כתב יד קודש

13

נצמחות האט זיך אנגעמאן כביכול אין א גוף גשמי / הגהת אדיש על שיחת ש"פ שמיני הישי"ח

פון פרטים נאָר אַ כלל בעצם וואָס איז העכער פון פרטים – און אַריינגענידיק פלעגט ער אינגאַנצן נתבטל ווערן – אויב ער איז ניט נתבטל געוואָרן הייסט דאָס אַז ער איז ניט אַרײן, אָדער עס איז (על דרך ווי עס שטייט) אַז גם בעת החטא היתה באמנה אתו ית' – אַזוי דאָרף אויך איצטער זײן אָפגעלייגט, און עס איז ניט שײך קײן קושיות, ווי ער איז מבאר אין היינטיקן שיעור תניא אַז די יראה איז ניט מגופו ובשרו, במילא איז קײן נפק"מ ניט לענין זה.

ח. מען קען זאָגן אַז דאָס איז ער מרמז אין תניא מיט די ווערטער כמ"ש במ"א. לכאורה אויב ער וויל ניט מבאר זײן דאָרף ער זאָגן וד"ל אָדער והמבין יבין א. ד. ג., וויבאַלד אַז ער שרייבט כמ"ש במ"א מײנט ער דאָך פאַרלייכטערן דעם לומד ער זאָל געפײנען אַ ביאור במ"א, האָט ער דאָך געדאַרפט אַנצײכענען דעם אָרט וואו דער ענין איז מבואר בתוספות ביאור?

נאָר ע"ד הצחות קאָן מען זאָגן, אַז רמז רמז לנו וע"ד דעם סיפור וואָס עס בריינגט זיך אין סידור מהרי"ד (הגם די ספרים בריינגען זיך ניט אין חסידות, אָבער פונדעסטוועגן האָט דער רבי געזאָגט אַז אויב עס גיט אַ תועלת אין עבודה מאַכט ניט אויס) אַז הרה"צ הרמ"מ מהאַראַדאָק האָט אַמאָל ניט געוואָלט זאָגן פסוקי אתה הראת וויילע ער האָט געזעהן אין דעם הונדערט פירוש׳ם און קען זײ ניט מקיים זײן למעשה. האָט אים געזאָגט דער אַלטער רבי אַ משל אויף דעם, אַז אויב ער וועט נתקרב ווערן צו די פירוש׳ם וועט ער זעהן ווייטער נאָך מער פירוש׳ם א. א. וו.

מען קען זאָגן די כוונה אין דעם, אַז דער ענין בעצם איז בלי גבול, און מען קען אים ניט תופס זײן אויך דורך ריבוי פרטים, ואדרבה, מצד דעם פשיטות הענין איז ער מאיר בכמה אופנים, אָבער פונדעסטוועגן ווערט ער ניט נתפס אין זײ.

און אַזוי איז אויך דער ענין פון קבלת עול אַז בעצם איז עס בלי גבול, און עס איז ניט שײך צו השגה, וואָרעם השגה איז הגבלה, מער ניט וואָס עס לײכט אויך אין השגה, אָבער פונדעסטוועגן הערט זיך אין השגה אַז ניט דאָס אין דער עצם ענין.

און דאָס איז דער מײן אין ווערטער כמ"ש במ"א, אַז אין יעדער אָרט וביאור וואו מען וועט אַיינקוקן, וועט אַלעמאָל בלייבן נאָך מקום אחר, וואָרעם קבלת עול לײכט אין השגה, און עס איז פאַראַן אין דעם אַ עונג, אָבער עיקרו איז קבלת עול. שלמעלה מכל זה.

ולחבדיל (בין היהודי למצרי)¹⁴, במילא מטריחים את הקב"ה בכבודו ובעצמו שיבוא ויראה מה קורה בבית, וכאשר הקב"ה בא – הוא רואה שיושב מצרי בראש השולחן והיהודי מביא לו לאכול מקרבן פסח!

ממה-נפשך: אם הנך יהודי דתי, שלכן אתה אוכל קרבן פסח – הרי משה צוה "כל בן נכר לא יאכל בו"¹⁵? ואם אינך שומע בקול משה – מדוע אתה מקריב קרבן פסח!?

ועד"ז לאידך גיסא (בנוגע ליהודים שהלכו לבתי המצרים): בני ישראל הרי זוכרים ש"ויעבדו מצרים את בני ישראל בפרך"¹⁶, ועד עתה הקב"ה כבר נתן למצריים תשע מכות ומשה אומר שעוד מעט תבוא המכה העשירית – מכת בכורות, ואלו הם הרגעים האחרונים של הגלות שמיד אחריהם "נגלה עליהם מלך מלכי המלכים הקב"ה בכבודו ובעצמו וגאלם"¹⁷ – ואף-על-פי-כן ישנו יהודי שאינו רוצה להיות בין יהודים, הולך לבית מצרי ומעמיד את עצמו בסכנה!

והרי אותו יהודי לא למד את פירוש רש"י הנ"ל¹⁸ שאפי' יהודי שהי' בבית מצרי ניצל ממכת בכורות, ולמרות זאת מעמיד את עצמו בסכנה והולך לבית של מצרי, אף שיודע שזה עלול לפגוע בו!

אך אעפ"כ כיון ש"ישראל אע"פ שחטא ישראל הוא"¹⁹, הלך הקב"ה לבית המצרי והציל את היהודי ממכת בכורות.

וכפי שהמדרש מספר²⁰ שהיו יהודים שלא רצו למול עצמם עד שהגיע הזמן דקרבן פסח,

14) ראה פרש"י שם, כב – ד"ה ואתם.
15) שם, מג.
16) שמות א, יג.
17) נוסח ההגדה פיסקא מצה זו ושם לפני"ז פיסקא ויציאנו.
18) הובא בתחלת סעיף א'.
19) סנהדרין מד, א.
20) שמו"ד פ"ט, ה.

ואני עשיתיני⁶, ומתנהג באופן דכפוי טובה, היינו משלם רעה תחת טובה⁷, גוזר גזירות על בני ישראל, ומלביש זאת בטענות שכליות וכו' כמסופר בתורה⁸

ובנ"י ראו כבר שהקב"ה נתן למצרים תשע מכות, ושרי פרעה טענו בפניו "עד מתי יהי' זה לנו למוקש"⁹ – שזאת טענו לא פראי-אדם, אלא חכמי פרעה – אעפ"כ, הולך יהודי ומזמין מצרי לביתו כי הוא רוצה למצוא חן בעיניו, בגלל שמרגיש נחות כלפי הגוי!

ובפרט שלא מדובר על סתם גוי אלא גוי בכור, ולכן – כיון שברצונו למצוא חן בעיני הגוי – מזמינו לביתו, מושיבו בראש השולחן, נותן לו נייר שהוא "יהודי"¹⁰ ואומר לו 'אחינו אתה!' וכיון שאותו יהודי מתבייש ביהדותו, לכן אינו אומר לגוי שישנה דרך להתגייר ולהיות מ"ערב רב עלה אתם"¹¹, אלא מכניסו אליו הביתה!...

ב. ולכאורה, הרי מדובר על בית יהודי ("א אידישע הויז") שבו ישנו "הדם על המשקוף ועל שתי המזוזות"¹², והיהודי אוכל קרבן פסח "צלי אש ומצות על מרורים"¹³, זאת אומרת, שבחיינו הפרטיים הוא יהודי דתי; אך כשמביטים אל תוך הבית לראות מי יושב על-יד השולחן, רואים... אהה – יושב שם מצרי!

ומכיון שמלאך הרואה את "הדם על המשקוף ועל שתי המזוזות" אינו יכול לבחון

6) יחזקאל כט, ג. וראה ד"ה באתי לגני השי"ת ספ"ז.
7) ע"ד ל' הכתוב מקץ מד, ד. תהלים לח, כא. ועוד.
8) נת' בארוכה בהתוועדות שלפנ"ז (ש"פ שמות תשל"ו) ונדפס בלקו"ש חט"ז ע' 1 ואילך (וראה שם הביאור בהרחבה בטעם הבאת ב' הדעות בפרש"י).
9) פרשתנו י, ז.
10) הכוונה לחוק האומלל "מיהו יהודי".
11) שם יב, לח. ועד"ז שם, לז.
12) שם, כג.
13) שם, ח.

עצמות האט זיך אנגעטאן כביכול אין א גוף גשמי

לרגל יו"ד שבט (ר"ה להתקשרות), מובא בזה צילום מיוחד (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת ש"פ שמיני, מבה"ח אייר ה'שי"ת

(השיחה נדפסה בהוצאה החדשה של "שיחות קודש" ה'שי"ת ע' 24 ואילך)

פענוח הכתי"ק (ההמשך בע' 15):

ה. אזא דוגמא געפינען מיר אויך אין היינטיקן שיעור תניא וואָס ער רעדט דאָרטן אַז יעדער איינער קען צוקומען צו יראה תתאה עכ"פ. און ער איז נאָך מוסיף אין דער הגהה אַז אויך דער וואָס האָט דעם מלך קיינמאָל ניט געזעהן, קען אויך צוקומען דורך התבוננות צו יראה. און אין סוף פון שיעור רעדט ער וועגן קבלת עול. ולכאורה נאָך וואָס זשע דאָרף מען אַנקומען צו קבלת עול? [ההערה שמופיעה כאן בצילום "ראה תוד"ה אבי"י" שייכת למובא קודם בשיחה. המו"ל] ובפרט אַז קבלת עול און יראה זיינען נאָהענט בענינים ובפעולותיהם?

אַזוי איז אויך ניט מובן במאמר דפסח, ווי ער רעכנט דעם סדר פון נר"נ ח"י, וואָס פריער הויבט ער אָן רעכענען מלמעלה למטה, פריער ח"י, נאָכדעם נשמה, נאָכדעם רוח און נפש און צום סוף פירט ער אויס וועגן יחידה. ולכאורה, האט ער געדאָרפט רעכענען פאָרקערט – מלמטה למעלה, און אויספירן וועגן יחידה, וואָס יעמאָלט וואָלט זיין גוט דער המשך פון עשר בשביל שתתעשר, וואָס דאָס איז אין דער מדר' פון יחידה, כמבואר בהמאמר?

ו. באמת איז אויף דעם רבי'ן ניט שייך צו פרעגן קיין קושיות וועגן א סדר פון מלמטל"מ אָדער מלמעל"מ"ט, וואָרעם עס איז דאָך ידוע אַז דער ענין פון רביים איז אַ הכנה צו ביאת המשיח, וואָס דאָן וועט זיין ונגלה כבוד הוי' וראו כל בשר דוקא. ד. ה. אַז עס וועט זיך אַנזעהן (וראו) אלקות מיט דעם עין הגשמי. און די הכנה צו דעם איז וואָס אַ גוף גשמי ונראה לעיני בשר ענטפערט יעדן איינעם פנים אל פנים, וואָרעם אַ רבי'ס אָן ענטפער איז דאָך "דבר הוי' דבר בי ומלתו על לשוני". און פלעגט רעדן עפ"י רוב אויף זשאַרגאָן און אַמאָל פלעגט ער אַריינמישן אויך אַן ענגלישן אָדער רוסישען וואָרט והדומה, און מצד דעם ענין פון נמנע הנמנעות איז ניט שייך קיין קושיות כלל.

במילא איז אויך ניט שייך פרעגן קיין קושיא פון דעם ענין הסדר וואָרעם ער איז העכער פון הגבלות מעלה ומטה. דער עיקר איז ביי אים אַז עס זאָל קומען אין עבודה בפועל. און דאָס איז ער מבאר אין מאמר, אַז עס דאָרף זיין קבלת עול. פריער דאָרף זיין התבוננות, נאָך אויב די התבוננות העלפט ניט, אויף דעם איז ער מסיים אַז עס דאָרף זיין קבלת עול. און אין קבלת עול איז אויך פאָראַן עונג.

ז. און אַזוי אויך בענינו ובהתנהגות שלנו. אַזוי ווי פריער איז געווען אַפגעלייגט ביי יעדן איינעם אַריינגענדיק אויף יחידות אַז ער גייט אַריין צו אַ נשמה כללית – מען מיינט ניט כלל

מובטחות צדקניות שבדור

יום ההילולא של כ"ק מו"ח אדמו"ר (כולל גם הימים הסמוכים לפניו ולאחריו) שהוא גם יום ההילולא של אמו זקנתו, ובסמיכות אליו גם יום ההילולא של אמו, הוא ביתר שאת וביתר עוז בכל עניני העבודה של נשי ישראל, שהנהגתו תהי' ברוחן של הרבניות הצדקניות (נשותיהם של הנשיאים) בעלות היאצ"ט, שעיי"ז נעשה גם המשך החיים של הרבניות הצדקניות, "מה' זרען בחיים אף הן בחיים"², ועוד ועיקר, שכיון שבזכותן של נשים צדקניות שבדורנו באה הגאולה האמיתית והשלימה, אזי "הן בחיים" (גם בעיקר) **כפשוטו ממש**, ובפרט שצדיקים וצדקניות קמים לתחי"ם³ ("הקיצו ורננו"⁴ שוכני עפר") מיד⁵.

[.] והוראה מיוחדת ועיקרית בנוגע לענין ה**שירה** – כמודגש בשירת מרים ושירת דבורה:

כשם שביציאת מצרים **"מובטחות היו צדקניות שבדור** שהקב"ה עושה להם נסים והוציאו תופים ממצרים", כך גם בהגאולה מגלות זה האחרון, שנשי ישראל הצדקניות צריכות להיות מובטחות ו**בודאי מובטחות** הן שתיכף ומיד ממש באה הגאולה האמיתית והשלימה, ועד **שמתחילות תיכף** (ברגעי הגלות האחרונים) **בהשירה**⁶ ובתופים ובמחולות, **על בוא הגאולה האמיתית והשלימה!**

ובפרטיות יותר: ביחד עם התפלה, הבקשה והדרישה מהקב"ה שיביא את הגאולה תיכף ומיד ממש, שהיא מתוך רגש של **צער ומרירות** ("מרים על שם המירור") על אריכות הגלות, שבאה לידי ביטוי בהצעקה מקרב ולב עמוק **"עד מתי, עד מתי, עד מתי!"**...! חדורות הן (גם ובעיקר) ברגש **השמחה**, ושמחה גדולה ביותר שבאה לידי ביטוי **בהשירה**, מצד גודל הבטחון ש"הנה זה (המלך המשיח) בא"⁷, וכבר בא!

(משיחות ש"פ בא (ו' שבט) וש"פ בשלח (י"ג שבט) ה'תשנ"ב - מוגה)

(1) ע"פ תענית ה, ב.

(2) ועד"ז בפטירת אשה מישראל, רח"ל, שכאשר "זרעה בחיים", שמשיכים בחיים אמיתיים דתומ"צ כפי שנתחנכו על ידה, כולל ובמיוחד ע"י הפעולות הנוספות בעניני צדקה וחסד שעושים לעילוי נשמתה, אזי **"היא בחיים"**, ועוד ועיקר, שעיי"ז ממהרים ומזרזים ופועלים תיכף ש"היא בחיים" **כפשוטו ממש**, בתחיית המתים (כבפנים).

(3) להעיר מהשייכות לפרשת בשלח – "מניין לתחיית

המתים. – וי"ל שנרמז גם ב"אז ישיר", "משמע לעתיד" (סנהדרין צא, ב ובפרש"י). וראה הערה הבאה.

(4) רינה (שירה) על שלמות הגאולה בתחיית המתים. – וי"ל שנרמז גם ב"אז ישיר", "משמע לעתיד", שקאי (גם) על השירה ד"שוכני עפר" כשקמים לתחי', "הקיצו ורננו".

(5) ראה זח"א קמ, א.

(6) בתכלית הצניעות, כמובן, כהלימוד מדבורה.

(7) ש"ש ב, ח ובשהש"ד עה"פ.

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' **משה נחום** בהרה"ח ר' **מרדכי מענדל** ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה

העונש!...

ועד"ז בנוגע לענינו: הקב"ה כבר נתן למצריים תשע מכות, ואעפ"כ הולך יהודי לביתו של המצרי!

ד. כיצד הגיעו (כיום) למצב כזה – עיי"ז שעוברים על "לא תוסיפו"²⁶ הרי זה גורם שיעברו אח"כ על "לא תגרעו"²⁶: אומרים שעכשיו זה הזמן ד"אתחלתא דגאולה", ואח"כ אומרים שכל שטח שמחזירים (לערבים) הוא 'הישג דתי' עד שאח"כ זה נהי' 'הישג צבאי'...

מחזירים גבולות בטוחים, שדות נפט וכו', וכל זה נקרא בפיהם 'הישג דתי', ולבסוף אומרים שזוהי "אתחלתא דגאולה"!...

יהודים נמצאים בגלות 19 מאות שנה – האם בשביל מעמד ומצב זה היו בני ישראל בגלות כל-כך הרבה זמן!?

מעולם לא היה מעמד ומצב גרוע כהיום, שתלויים כל-כך הרבה בגויים. ומצב זה אינו מצד הגויים, אלא מצד היהודים עצמם שהחליטו שצריך לרעוד מהגויים. מעולם לא הי' מצב כזה שפל שיהיו 'עבדים כנענים'!

אולם כיון שמתבייש לומר שהוא 'עבד כנעני' – לכן אומר שזה 'הישג דתי'!

החליטו למסור כל שטח שרק יבקשו, אלא שבתחילה יעמידו פנים כאילו עומדים חזק על דעתם, אך בפועל יתנו כל מה שיבקשו, רק שימשכו זאת זמן ארוך.

– מדוע צריכים סתם למשוך את הזמן? ככל שמושכים יותר את הזמן ישנו עוד פצוץ, ופעמים אף גרוע מזה, רחמנא-ליצלן!

ועל הכל אומרים שאלו הם 'הישגים דתיים'!... – אם היו אומרים זאת בשם "קאָרל מאַרקס"²⁷ – מהיכא-תיתי, אך הם אומרים

ורק כאשר ריח הקרבן התפשט בכל מצרים והם חפצו לאכול מהקרבן פסח, אך לא יכלו מאחר שמשה צוה "כל ערל לא יאכל בו"²¹, אזי באו למשה ואמרו לו שמסכימים למול עצמם כדי שיוכלו לאכול מקרבן פסח... ונמצא שגם כשכבר הסכימו למול עצמם – עדיין ישבו בבית המצרי!!

ג. עד"ז רואים עכשיו:

אע"פ שמשה אומר "הנה הנה משיח בא" ("אָט אָט קומט משיח") והגאולה תבוא, באים יהודים שיש להם 'רגש-נחיתות' ("אַראַפגעפאַלן ביי זיך") בפני הגוי, רודפים אחריו ומכניסים אותו לבית יהודי בין יהודים, ונותנים לו נייר שהוא "יהודי"¹⁰!

ע"ד הצחות – נהגו פעם לספר על מלמד שלמד עם ילד את הסיפור דמכירת יוסף. ובהקדים – המלמדים בעבר לא היו כמו המלמדים היום שמפרשים את הפסוק ואח"כ נפטרים לשלום ("מ'טייטשט אָפּ דעם פסוק און דערנאָך זאָגט מען אַ גוטן טאָג")... אלא היו מסבירים היטב ומציירים לילד כיצד זה אירע וכו' – וכאשר המלמד למד עם הילד את הסיפור דמכירת יוסף²², זה נגע מאוד לילד – היתכן! יוסף הי' בן זקונים ויעקב "עשה לו כתנת פסים"²³, ואח"כ כאשר יעקב שלחו לראות את שלום אחיו²⁴ הם זרקוהו לבור ש"נחשים ועקרבים יש בו"²⁵ – עד שהתחיל לבכות!

כאשר למדו שוב את סיפור מכירת יוסף בשנה הבאה, תמה הילד ואמר: היי! מה אתה הולך לשם שוב? הרי בשנה שעברה כבר היית שם ואתה יודע מה עשו לך, ומדוע הנך הולך לשם עוד פעם?! אם אתה הולך הרי שמגיע לך

(21) פרשתנו יב, מח.

(22) וישב לז, כו-כו.

(23) שם, ג.

(24) שם, יג-יד.

(25) שם, כד ופרש"י.

(26) ואתחנן ד, ב.

(27) מייסד תורה חברתית הדוגלת בביטול רכוש הפרט ובהספקת עבודה ומחי' לכל. וראה עוד עד"ז ב"יחי המלך" שלד ע' 6.

זאת בשם התורה!

ה. כבר עברו חמש שנים מה"רעש" שעשית²⁸ על כך שהחליטו למסור את ירושלים העתיקה (ורק מחפשים נוסח שלא ינקר את העינים, כדי שלא יורידו אותם מהכסאות) – ואמנם הטובים שבהם שותקים לכל-הפחות, אך אחרים רוצים להכחיש ולומר שאין זה נכון ולא חושבים על דבר כזה וכו'.

עתה רואים שהם ניסו לראות מה "דעת הקהל" בענין זה: אחד פירסם את דעתו האישית – לא רשמית בשם הממשלה – שצריך לעשות את ירושלים עיר לשלש דתות (זהו הנוסח שמצאו כדי למסור את ירושלים העתיקה); לאחר-מכן אחד מחברי הממשלה פירסם באופן רשמי שזו דעתו, ומראש הכינו הכחשה – כדי שאם יעשו מזה רעש יפרסמו מיד הכחשה שהוא אף פעם לא אמר כך...

רצו לראות מה תהי' תגובת הקהל בשעה שיפרסמו דבר כזה – וראו שזה לא נורא, היות ואין פוצה פה ומצפץ! כבר עבר שבוע שלם ולא מחו על כך, ואפילו אם מיהו מחה הי' זה רק בקול דממה דקה.

זה שרושם גויים כיהודים מתפאר שירושלים היא "עיר השלום" שיהודים וגויים חיים בה יחד, בה-בשעה ש(פעם גרו בה 65,000 ערבים, והיום מסתמא) גרים בה 70,000 ערבים, ולא יותר מ-300-200 משפחות יהודים! ומוסיפים ואומרים שהסיבה לכך היא משום שיהודים לא רוצים להתיישב שם; אך האמת היא, שלא מאפשרים ליהודים להתיישב שם!

ועל הכל אומר שזה "הישג דתי": הוא נותן פיסת נייר עם חתימתו שעלי' ניתן לרשום מה שרוצים, ושזה ע"פ תורה! ועד"ז נותן נייר לגוי שהוא יהודי, ואומר שזה עליו ועל צוואריו, והאמת היא שזה אכן עליו ועל צוואריו!

(28) ראה ב"יחי המלך" שם ע' 3 ואילך.

וכאמור, הצרה היא שכולם שותקים ואין פוצה פה ומצפץ!

ומדוע מדברים על זה עכשיו? – מכיון שאולי זה יעזור במשהו, ע"ד הרעש שעשו בנוגע ל"מיהו יהודי" שפעל סגירת כמה בתי חרושת וכו' לגיור שלא כהלכה²⁹, וכמה פעמים פעלו שיהי' גיור חוזר [כהלכה], ונוסף לכך זה גם פעל שהוא יודע כבר שאין לו מה להתפאר בזה, ועתה הם משתדלים לעשות זאת בחשאי, ואין להאריך בדברים המצערים.

ו. המצב כיום הוא חושך כפול ומכופל, ואעפ"כ "שמים חושך לאור"³⁰ ואומרים שזוהי "אתחלתא דגאולה"! הם נמצאים זמן כה רב בחושך עד שאומרים שאין זה חושך אלא אור, וכידוע הסיפור³¹ על קבוצת אנשים שישבו פעם זמן רב במקום חשוך, ואח"כ כשנכנס לשם אדם אחר ואמר שהם יושבים בחושך, נענו ואמרו לו שאין זה חושך אלא אור! והסיבה לזה – מכיון שישבו בחושך זמן כה רב עד שחושבים שזה בכלל אור.

לכל דבר הרי יש שרש בקדושה, ובענינו – מה שאומרים על חושך שהוא אור – שרשו בקדושה הוא: מכיון שהכוונה העליונה היא להפוך את החושך לאור ומחומריות העולם לעשות שתהי' גשמיות ולא חומריות, ומגשמיות העולם לעשות כלי לרוחניות, עד

(29) ראה "יחי המלך" רצב ע' 26 ואילך.

(30) ישע"ה ה, כ.

(31) ראה אג"כ כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע ח"א ע' תפב אודות מרתף בעיירה קרמנטש'וק ("קרעמענטשוקער קעלער"): "על א' החסידים הראשונים (ראה לקו"ש ח"ב ע' 621 – בשם ר' הלל מפאריטש) שבימי הקיץ בימי החום ירד למרתף הבית להצטנן, בירדו שמה הנה לרגע ראשונה נחשכו ראות עיניו, אמר לו אחד מחבריו, כי כן הוא הטבע שכאשר יוצאים ממקום אור בהיר למקום כזה הנה לרגע הראשונה נחשכו הראות ואח"כ חוזרים כבראשונה. השיבו החסיד: טועה אתה ידידי בזה טעות עקרי, החשך הוא חשך ולא אור אלא כשיושבים בחשך ומתרגלים בו אז נדמה שהוא אור."

שעוסקים בזה בלהט

[. .] זהו גם הטעם מדוע מרעישים ומעוררים שירעישו בענין זה – שמשיח יבוא עכשיו דוקא, ובלשון הרמב"ם ש"מיד הן נגאלין" דוקא, ומרעישים – שיאמרו ויצעקו זאת, ודוקא באופן של שירה אדירה, ושזה יגיע גם לאלו ש"בשם ישראל יכונה" שיאמרו זאת גם בלשונם, וההד יפעל גם עליהם שיקלטו זאת ("דערהערן"), עד שיפעל בהם התעוררות – שעוד קודם שלמדו לשון הקודש או אידיש – השפה שנתקדשה ע"י אמירת דברי תורה מרבותינו נשיאינו, מתחיל מהבעש"ט – שגם הם יוכלו כבר להגיד בלשונם, בכל מקום ומקום, שרוצים משיח עכשיו!

ולא רק לרצות ולחשוב על-כך או לומר זאת בניחותא, אלא להגיד את זה בקול רעש גדול ובקול שירה זמרה – היות ועי"ז שעוסקים בזה בלהט ובאופן כזה שרוצים את משיח עכשיו – הרי זה כמו אבר שממשך אור וחיות, ופועל שמשיח אכן יבוא עכשיו.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ בא ה'תשמ"א – בלתי מוגה)

כבר מרגישים ושומעים את פעמי עקבי המשיח!

[. .] מדובר כמ"פ אודות המעלה המיוחדת של דורנו זה, דרא דעקבתא דמשיחא – להיותו כננס העומד ע"ג הענק. ובהקדים:

התואר "עקבתא דמשיחא" מורה על ב' ענינים הפכיים (לכאורה): מצד אחד – הרי זה "עקב" בלבד, למטה מהראש ולמטה מהלב וכל שאר חלקי הגוף, עד לבחי' הכי תחתונה שברגל, ובלשון הידוע: "אכשור דרא" (בתמי'); ולאידך – בדור זה דוקא תבוא הגאולה, ועד שזמן זה עצמו נקרא כבר "עקבתא דמשיחא" – מפני שכבר מרגישים ושומעים את פעמי עקבי המשיח! ביאת משיח צדקנו היא קרובה כל כך, עד שכבר שומעים את צעדי עקביו של משיח!...

ויש לומר שהא תליא: מכיון שדור זה הוא ה"עקב", הדור האחרון שבא לאחר ובמהשך לכל הדורות שלפניו – יש לו את כל הכחות של הדורות הקודמים, בדוגמת ננס העומד על גבי הענק, ולכן, דוקא דור זה זוכה לגאולה, באופן שכבר שומעים את עקבתא דמשיחא.

(משיחת ש"פ בא ה'תשד"מ – בלתי מוגה)

מוקדש לזכות

ורד שמחה בת שרה

להצלחה רבה בכל – בגשמיות וברוחניות

נדבת מהיטבאל יזמות

והחידוש של הגאולה הוא בכך, שהגילוי ד"אתפריעו כל נהורין" יהיה גם בגשמיות העולם הנראה לעיני בשר, במקום זמן גשמי, שייעשה דירה לו ית' בתחתונים. ואדרבה: בזה מתבטאת ("באשטייט") השלימות גם של הרוחניות (שלכן לע"ל הנשמה ניזונית מן הגוף), משום כך הגאולה בגשמיות תביא גאולה בכל העולמות והדרגות למעלה.

ג. [.] ויהי רצון, שע"י עצם קבלת ההחלטות בקשר עם יו"ד שבט – כולל, שכל אחד משתתף בכל הפעולות והמנהגים הקשורים עם יו"ד שבט, החל מהתוועדות שעורכים בכל מקום ביום זה, ובשבתות שלפניו ושלאחריו –

שעוד לפני זה יהיה "הקיצו ורננו שוכני עפר", ובעל ההילולא בראשנו, ותיכף ומיד ממש, בפירוש הממשי של "ממש" – כידוע¹⁰ שצדיקים קמים בתח"מ מיד, וחוגגים יחד איתו את יום ההילולא,

ותיכף ומיד ממש נעשה "בשלח פרעה את העם"¹¹, "ובני ישראל יוצאים ביד רמה"¹² – שיוצאים מהגלות והולכים לארץ הקודש, וירושלים עיר הקודש, להר הקודש, לבית המקדש השלישי, ולקדש הקדשים, ה' ימלוך לעולם ועד¹³.

(משיחות יוס' ד' פ' בא, ג' שבט, וש"פ בא, ו' שבט ה'תשנ"ב – מוגה, תרגום מאידית*)

10) זח"א קמ, א.

11) ר"פ בשלח.

12) שם יד, ח.

13) שם טו, יח.

(* התרגום הוגה ותוקן מחדש על-דינו. המו"ל.)

שתהי' הגברת הרוחניות על הגשמיות, אזי כיון שבקדושה ישנו ענין שצריך להפוך את החושך לאור, נשתלשל מכך בלעומת-זה הענין ש"שמים חושך לאור", וכאמור, מאחר שהם נמצאים כ"כ הרבה זמן בחושך – אומרים שהוא אור. אבל צריכים לדעת שזהו חושך כפול ומכופל.

ז. כאשר באים ואומרים לו לרדת מכסאו וללכת לביתו ללמוד תורה ולקיים מצוות, הוא טוען שזהו היפך הדמוקרטי, שהרי יושב על כסאו זמן ארוך ובמילא מוכרח להשאר עליו!

והרבנים³² אינם עושים מאומה! וכששואלים אותם מדוע אינם מוחים וכו', נענים שאין ביכולתם לעשות כלום ללא הוראה מארץ הקודש... – כאשר מדובר בענינים דהיפך הטוב, אינו אומר שנמנע לעשותם ללא הוראה מאה"ק, אך כאשר מגיע לעשיית דבר טוב – אזי אומר שבגלל היותו בחו"ל אינו יכול להתערב בענינים דארץ הקודש, מכיון שיש שם הרבה רבנים!

ובכלל, איך שייך לומר שאינו יכול לעשות ללא הוראה מאה"ק – מדובר בענין ד"לא תעמוד על דם רעך"³³, שפסוק זה נאמר לאו

32) הכוונה כאן להרבנים בחו"ל, וכמובן מההמשך.

33) קדושים יט, טז.

דוקא בשעה ש"דעך" נמצא בביתך, אלא אפי' אם הוא במקום אחר, אפי' רחוק, באם הוא עומד בסכנה מוטל עליך החיוב ד"לא תעמוד על דם רעך". ועד"ז בענינו – כאשר שומע שרוצים להחזיר שטחים, שזהו ענין של סכנה וכו', ישנו אז החיוב ד"לא תעמוד על דם רעך". ולפועל שותקים ולא עושים מאומה!

הנהגה זו היא בגדר "כבשו פניהם בקרקע"³⁴ – והרי רואים מה התוצאה שהיתה לזה³⁵...

וכאמור לעיל, זו אותה ההנהגה שהיתה במצרים כשיהודים הכניסו גויים לבתיהם אע"פ שמשם רבינו אמר להם שתיכף באה הגאולה ("באלד קומט שוין די גאולה");

ועד"ז גם עכשיו: משה אומר שתיכף מגיע משיח, ואעפ"כ מתפעלים מגוי, רודפים אחריו ומכניסים אותו בין יהודים, רחמנא-ליצלן!

ויה"ר שיקויים "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"³⁶, בביאת משיח צדקנו בקרוב ממש.

34) ראה שבת קיט, ב. סנהדרין יט, ב.

35) סנהדרין שם: "בא גבריאל וחבטן בקרקע כו".

36) מיכה ז, טו.

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

ליכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו וילדיהם רחל בת חיה מושקא, לאה שרה בת חיה מושקא, וישראל רחמים בן חיה מושקא שיחיו ולזכות הנא לאה בת ח' רחל, עדינה בת ח' רחל, מרים בת ח' רחל, וצבי בן ח' רחל שיחיו

ליכות ר' ברוך אהרן בן ברניא סלאווא וזוגתו רייזל פרומא בת ח' רחל שיחיו

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל – נפטר ביום כ"ז אלול ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה – נפטרה ביום ה' טבת יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה נדבת בנם – יבלחט"א – הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

אוה"ע מסייעים ליהודים להתנהג כרצונם

א. ביום זה היתה הסתלקות כ"ק מו"ח אדמו"ר (נטלו המאורות). אבל לא באופן שנשאר "נטלו" ח"ו, אלא מה"נטלו" נעשה מיד נתלו "שני המאורות הגדולים" באופן נעלה יותר – כידוע שע"י הסתלקות נעשה עלי' וגילוי נעלה יותר (מבחי' "אסתלק יקרא דקוב"ה בכלהו עלמין"²), ואז הנשמה "אשתכח בכלהו עלמין יתיר מבחיוהי"³; וע"י חסידיו ותלמידיו המקושרים אליו כנשמות בגופים כאן למטה בדור התשיעי (תשיעי בתי"ו, ע"ד התי"ו ד"נתלו" לגבי הטי"ת ד"נטלו") – נפעל גם למטה השלימות ד"נתלו המאורות", "אתפריעו ואתגלין מיני' כל נהורין" בנשמה בגוף למטה.

מזה מובן החידוש דדורנו – הדור התשיעי לגבי כל הדורות שלפני זה, עד לדור שלפני"ז (דור השמיני): מכיון שהגאולה לא באה אז בפועל, ה"בא אל פרעה" (הגילוי ד"אתפריעו כל נהורין" למטה) לא היה בתכלית השלימות כנשמה בגוף בריא (היתה הסתלקות הנשמה מן הגוף, וגם הנשמה בגוף היתה במצב ש"הדיבור הוא בגלות" וכו'); משא"כ בדורנו זה – הדור האחרון לגלות ודור ראשון לגאולה – נעשה תומ"י "נתלו המאורות", שלא זו בלבד שלא חסר ח"ו במאורות הגדולים דגילוי תושב"כ ותושבע"פ⁴, אלא אדרבה – מיתוספת שלימות נעלית יותר בזה [לא באופן ד"כבד פה מאורייתא שבע"פ וכבד לשון מאורייתא שבכתב", בהיותו למעלה מזה], באופן שכנשמות בגופים מקבלים בפנימיות ("נעמט מען אויף") "אתפריעו כל נהורין" ש"נתלו" עתה, עי"ז שמישיח צדקנו בא מיד, "שלח נא ביד תשלח" וילמד תורה את כל העם כולו⁵, עד "תורה חדשה מאתי תצא"⁶,

וזה פועל את השלימות והעלי' דכל הדורות שלפני"ז, עי"ז ש"הקיצו ורננו שוכני עפר", ובעל ההילולא בראשנו.

חידושו של דורנו לגבי הדורות שלפני זה – רואים בפועל בעבודת הדור: בדורנו זה ניתוסף, עד שלא בערך, לגבי הדורות שלפני"ז בעבודה דהפצת התורה והיהדות והפצת המעניות חוצה, הן בריבוי השפע (הספרים הנדפסים וכו'), והן בעשיית כל העולם, עד לחוצה שאין חוצה ממנו, לכלי לקבלת ("צו אויפנעמען") האורות הגדולים, הן בנוגע לבני"י – ע"י התרי"ג מצוות, והן בנוגע לאוה"ע – ע"י הפצת השבע מצוות בני נח⁷, כך שמאירים

(1) בראשית טז, טז.

(2) ראה תניא פכ"ז ולקו"ת ר"פ פקודי (מזח"ב קכח, ב. ועוד). ת"א ויקהל פט, ד. לקו"ת חוקת סה, ג. וראה ד"ה באתי לגני ה'שית" פ"א.

(3) זח"ג ע"א, ב. הובא ונת' באגה"ק סכ"ז וביאורה (קמו, א ואילך).

(4) ראה של"ה בהקדמתו טז, סע"א. במס' שבועות שלו קצא, א. וראה לקו"ת ש"ה"ש י"א, ד. אוה"ת בראשית יד, א.

לו, סע"ב. במדבר ע' מו. מג"א ע' ב'שמא (בהוצאת תש"נ

– ע' קמט). נ"ד ע' ריז. ועוד. וראה לקו"ש ח"ל ע' 10 ואילך.

(5) ראה רמב"ם הל' תשובה פ"ט ה"ב. לקו"ת צו יז, א ואילך. ובכ"מ.

(6) ישע"י נ"א, ד. ויק"ר פי"ג, ג.

(7) ראה רמב"ם הל' מלכים פ"ח ה"י.

את כל העולם עם "נר מצוה ותורה אור" באופן ד"אתפריעו כל נהורין", שכל אחד יכול לקבל את האור כנשמה בריאה בגוף בריא,

עד שרואים בפועל (כמדובר כמ"פ לאחרונה) שאומות העולם בכו"כ מדינות מסייעים לבני"י בעבודתם (ע"ד ויותר מאשר היה ביציאת מצרים), עד שגם מדינה ההיא שהיתה סגורה ומסוגרת ריבוי שנים, ולא נתנו ליהודים לצאת ממנה, ולא איפשרו להם לקיים תומ"צ בשלימות וכו' – הרי לאחרונה נשתנתה מן הקצה אל הקצה, וכעת לא זו בלבד שמאפשרים ליהודים להתנהג כפי רצונם, ומרשים להם לצאת משם, אלא יתירה מזו – מסייעים להם בכך.

עד שרואים כיום בפועל שנוסף לזה שבני"י עומדים "הכן כולכם" לגאולה, גם אוה"ע עומדים "הכן כולכם" שבני"י יצאו כבר מהגלות ללכת לארץ ישראל בגאולה האמיתית והשלימה,

ונשמות בגופים בלי שום הפסק כלל, באים מיד לתכלית השלימות ד"בא אל פרעה" בגאולה האמיתית והשלימה, שלימות הגילוי ד"אתפריעו כל נהורין", "והי' לך הוי' לאור עולם"⁸.

עיניו הרחניות של יהודי רואות כבר את הגאולה

ב. מזה מובן הלימוד עתה מ"בא אל פרעה":

דובר כמ"פ שכבר "כלו כל הקיצין"⁹ וכבר סיימו הכל, והגאולה היתה צריכה לבוא כבר מזמן, ומפני טעמים שאינם מובנים כלל וכלל עדיין לא באה.

מזה מובן, שעכ"פ כעת, צריכה הגאולה לבוא תיכף ומיד ממש. ובלשון העולם: זהו הזמן הכי נעלה ("די העכסטע צייט") לגאולה האמיתית והשלימה!

ולעיר, שבלשון "הזמן הכי נעלה" ("העכסטע צייט") מרומז תוכן הגאולה – ש"זמן" הקשור עם מדידה והגבלה (עבר הווה ועתיד), נעשה ("הזמן) הכי נעלה", באופן שאין למעלה הימנו. כלומר, שהגבול (זמן) עצמו נעשה בלי גבול (הכי נעלה), עד לאופן שנעשים דבר אחד ממש, ע"ד המדובר לעיל בענין "אתפריעו כל נהורין".

ואדרבה: עיקר ההדגשה בזה היא על הגבול של "זמן" גשמי – כי ברוחניות הענינים (עד לדרגות "הכי נעלות") יש כבר שלימות הענינים עד גם השלימות דגאולה (רוחנית), עיניו הרוחניות של יהודי רואות כבר את הגאולה; כעת צריך להיות פתיחת הענינים הגשמיות, שגם הם יראו את הגאולה כפי שהיא בגלוי לעיני בשר בזמן הזה.

וכמוכן גם בפשטות: עיקר הגעגועים לגאולה הם לא כל כך מצד הרוחניות והנשמה, כי מצד רוחניות הענינים הנשמה בשלימות וכל הענינים בשלימות (והגם שיהודי נמצא נשמה בגוף בעולם הזה הגשמי, הרי מצד הנשמה והרוחניות לא מורגש ("הערט זיך ניט אָן") חושך העולם), משא"כ מצד גשמיות הענינים של הגוף, שם בעיקר נרגש ההעלם והסתור, ובמילא – זה מעורר עוד יותר חזק את הגעגועים לגאולה.